

Podzimní trilogie

Pro závod Paříž-Colmar 2012 bylo určeno osm kvalifikačních závodů, čtyři na podzim a čtyři na jaře. Ten první v belgickém Graide jsem vynechal, to bylo ještě léto v plném proudu, ale k dalším třem už jsem nastoupil. Konaly se v krátkém sledu za sebou a protože jsem byl zrovna náhodou výjimečně dost pracovně vytížen, neměl jsem vůbec čas ani zpracovat fotky, natož napsat své obvyklé ultrakomentáře. Proto jsem stvořil dodatečně jeden trojdílný...

Díl 1. – Pán bouří

Do francouzského Saint Thibault des Vignes jsem se těšil převelice, poněvadž tam mám spoustu přátel, všech šest bych mohl vyjmenovat, ale to by vám stejně nic neřeklo. Navíc zdejší okruh je téměř rovinatý, i když to táhlé mírné stoupání taky dokáže být někdy únavné. Před dvěma lety jsem tam byl jako jediný cizinec, a také letos jsem přijel z největší dálky. Kromě mne jen samí francouzi a dva švýcaři.

Startovní listina dávala šanci na umístění v první desítce, a také jsem zde hodlal zaútočit na svůj osobní rekord, proto jsem povolal do zbraně vodiče ze všech nepovolanějšího – Zdeňka Simona. Můj letošní standartní kouč Karel Hoferek si v létě dokázal vykloubit rameno, měl ruku na pásce a sám by na to zřejmě nestačil. Ten tedy bude vařit a občerstvovat a Zdeněk mi bude držet tempo, až začnu vadnout.

Hezky naplánováno, leč příroda tomu chtěla jinak. Na startu se nás sešlo pouze něco před dvacet, z toho 17 mužů. Vedro bylo přímo k zalknutí, takže jsem místo obvyklých elastáků nasadil trenky. Prvních pět hodin mě hoši nestačili napájet a kropit. Asi se to někomu nahoře zdálo opravdu málo, tak znenadání protrhl mračna a doprovodil to hromy a blesky. Většina chodců vyhledala úkryt, já jsem navlékl pláštěnku a odvázně pokračoval. Situace se pak v noci opakovala ještě několikrát a já jsem díky tomu pomalu, ale jistě postupoval v pořadí vpřed. Inu, pán bouří.

A řídl jsem pak počasí až do konce závodu – kdykoliv jsem oblékl pláštěnku, přestalo pršet, jen jsem ji sundal, zase začalo. Vidina osobního rekordu ovšem v tomto nečase vzala za své, ono také když jdete třetinu závodu v pláštěnce, která se navíc lepí na nohy... Nechal jsem si totiž od Zdeňka asi po 80 km lehce namasírovat nohy hřejivou emulzí, hodlal jsem celý závod dokončit v trenkách, to jsem si předtím dovolil jen při závodě v Karibiku. Masáž byla příjemná, ale ta pláštěnka se pak pořád lepila, že jsem jen čekal, kdy ji rozervu.

Vzhledem k trvale mokrému povrchu trati jsem ani nechtěl přezouvat boty, což se mi ovšem vymstilo. Na trati bylo několik ostrých zatáček a místy i nerovný povrch a já cítil, že se mi pod bříšky prstů začínají dělat puchýře. S tím se už nedalo dělat nic jiného než dojít. Musel jsem velmi pozorně došlapovat, každá nerovnost stav mých chodidel zhoršovala. Hlavně v noci jsem si dával bacha, abych nesklouzl po něčem hnědém, co toho byla plná zem. Doufal jsem, že to všechno jsou jen listy kaštanů a že to není (ne to, co si myslíte) takový ten hnědý slimák, co jich doma po dešti máme plnou zahradu. Na žádného jsem naštěstí nešlápl, ale taky tam byli.

Další nebezpečí na trati znamenaly právě ty kaštany. Díky počasí a roční době padaly ze stromů jak vzteklí a zřejmě nebylo chodce, který by nedostal zásah do kebuly. Já tedy jenom jednou. Taky se mi

trochu bouřil žaludek, ale stačilo vždy na chvíli zpomalit a usadil se. Tradiční kapka u nosu byla v tom dešti samozřejmostí.

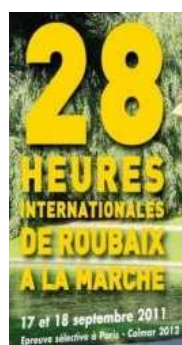

Na poslední hodinu závodu nám zase vysvitlo sluníčko, ale to už se na pořadí nic nezměnilo, já jsem se od rána držel na šestém místě a už jsem si jen hlídal, aby mne o něj nikdo nepřipravil. Do 150km mi nakonec chybělo pouhých 36m, ale s ohledem na podmínky to špatný výkon nebyl. Oni všichni šli tak o 10-15km méně než na co mají.

Pořadatel nám ještě zaplatil hotel na noc po závodu, tak jsme se vyspali do růžova, moje puchýře přímo do červena až černa, a já ještě odřídil celou cestu domů. Ovšem další dva dny jsem pak doma chodil po patách podle stěn a nábytku a příští plánované starty jsem viděl černě.

Díl 2. – Reportáž psaná na obrátce

Přiznávám, že tento titul jsem nosil v hlavě už delší dobu, ale žádný okruh dosud nevyhovoval. Až ten letošní v Roubaix. Pořadatelé totiž připravili zbrusu novou trať ve tvaru nepovedeného kříže, takže ty obrátky tam byly hned čtyři.

Než jsme ovšem na tento okruh došli, museli jsme absolvovat úvodních 20km v ulicích města. Já jsem vzhledem k nedolčeným puchýřům ze Saint Thibault nepředpokládal, že bych mohl ujít celých 28 hodin, ale nechtěl jsem trhat partu, nejlépe obsazený závod sezóny totiž přivítal na startovní čáře hned čtyři české chodce, kromě mne a Romana Psůtky se na start po čtyřleté pauze konečně zase postavil Zdeněk Simon a první seznámení s ultra okusil i mladý Jakub Zajíc. Ten trochu vyděsil soupeře, protože tu první dvacítku šel na čele, pak ovšem podle předem připraveného scénáře zastavil a do konce závodu si už jen sem tam prošel pár okruhů s někým z nás. Protože přitom neodložil startovní číslo, byl nakonec v závodě klasifikován s výkonem 45,6km. Za Tardubice (CZE). V kvalifikační tabulce pro Colmar je ale omylem uveden za Maďarsko...

Saymon po opatrném začátku potvrdil, že stále patří ke světové špičce, v posledních hodinách závodu chodil nejrychleji z celého startovního pole a dral se v pořadí kupředu, až se prodral na konečnou pátou příčku! I on vyděsil soupeře a hlavně diváky, protože asi půl hodiny před koncem závodu mu nevydrželo zádové svalstvo a on se doslova zlomil. Já už to s ním zažil vícekrát, ale kdo to viděl poprvé, byl v šoku. Vypadá to jako když jdou zvlášť nohy a tělo jde těsně vedle. Přesto se mu povedl vynikající comeback, dokázal, že se s ním musí vpředu stále počítat a 218,2 km, to je velmi slušný výkon.

Já s Romanem jsme nikoho nevydělili, naše výkony nijak výrazně nevybočily z průměru. Roman byl tentokrát o necelých 11km lepší (171,2km, já 160,6km) a oplatil mi tak loňskou prohru přibližně o stejnou vzdálenost. Všichni jsme určitě mohli zajít lépe, ale opět zradilo počasí.

Jestliže v Saint-Thibault jsem absolvoval téměř třetinu závodu v pláštěnce, pak tady přibližně polovinu. A jen jsem cítil, jak se mi v tom mokru v botách trhá a převaluje kůže z nedolčených puchýřů. Závod jsem dokončil jak na jehlách a boty jsem sundal až na hotelu těsně před sprchou. Na vyhlášení, kde nás mj. dekorovala i Miss Roubaix, jsem ještě dobelhal, ale děsil jsem se rána. Naštěstí jsem tentokrát neřídil. Jen z Prahy domů.

Ale ta rozmáchaná kůže do rána uschla a nové puchýře se neobjevily, takže jsem vlastně tím chozením ještě urychlil proces hojení. Nedávno na internetu proběhl článek, že puchýře se lépe hojí ve vlhkém prostředí. Fakt jo. Vliv na to měl určitě i povrch trati, kromě pár kanálek byl po celém okruhu téměř neporušený a docela rovný asfalt. I tady padaly kaštiny, zvláště v dešti, ale už to nebylo takové nebezpečné krupobití jako před dvěma týdny.

Díky tomu obrátkovému okruhu jsem se dost často potkávali a protože i přes nepříznivé počasí bylo v parku dost diváků či běžců pro zdraví, mělo to jednu nevýhodu – když člověk potřeboval vypustit přebytečné tekutiny, musel si odskočit za nějaký ten kaštan, za jízdy to nešlo. Pouze obrovitý holanďan Snoeren, kterého jsme předtím neznali a který byl pro mne největším překvapením závodu (4.místo), neohroženě tasil v každé situaci bez ohledu na diváky či kolemjdoucí a kropil za chůze již tak dost mokrou trať.

I v Roubaix jsem nestačil likvidovat kapku u nosu a nepříjemným zjištěním byly opět žaludeční potíže, sice stále ještě zvládnuté, ale silnější než v Saint-Thibault. Přikládal jsem to tomu vlhku a studeným nápojům, které měly ještě ke všemu nějak divnou chuť. Teprve k ránu jsem zjistil, že mi je Karel připravuje z minerálky a ne z obyčejné vody. Inu, když mají čtyři závodníci věci v jednom autě, leccos se může pomíchat.

Žaludek mi pomohlo usadit pár loků piva, ale po něm se mi zase chtělo spát. Tak jsem se k ránu asi na půl hodiny natáhl v autě a ulevilo se mi. Závod jsem pak dokončil volnějším tempem, na žádný extra výkon už to stejně nebylo, nechtěl jsem žaludek znovu provokovat a pomalu jsem začal myslet na další závod za dva týdny.

Díl 3. – Jak jsem krmil ryby

Do švýcarského Vallorbe jezdím rád. Berou mne tu skoro už jako domácího. V této části Švýcarska jsem více než 10x absolvoval Tour de Romandie, ať už jako závodník či jako kouč, dále spoustu závodů v blízkém Yverdonu, Lausanne, apod. A kolem těchto závodů se pohybují většinou stejní lidé. Ve Vallorbe na 24hodinovce jsem byl už v r. 1992 jako kouč Ivo Majetiče a Jany Nepivodové a v r. 2007 jsem zde vlastně oficiálně zahájil svoji ultrakariéru. Nečekal jsem žádné zázraky, zdejší okruh patří k těm nejtěžším a když k tomu máte v nohou dva závody v necelém měsíci předtím... Hlavně, aby zase nepršelo, toho jsem si letos užil fakt dost.

Okruh zde měří těsně přes 3km a je to opravdu okruh. Občerstvení je zde možné jen v prostoru startu a cíle, pokud si ho nechci nosit s sebou v ledvince. První kilometr se zdál jako rovina podle vody. Ovšem uvážíme-li konstantní výšku břehu, základní fyzikální poučku, že voda teče obvykle shora dolů, a fakt, že jsme šli proti proudu, vychází jediné řešení – šli jsme do kopce. Sice s velmi nepatrným sklonem, ale rovina to nebyla. Po dalších 200m následoval most přes řeku, malý hup dolů a o pár metrů za ním to nepříjemné prudké stoupání do horního patra vesnice. Ono není dlouhé, ale má takový hyperbolický průběh, že v polovině máte dojem, že se o ten kopec praštíte do čela. Když to vylezete, myslíte si, že máte nejhorský za sebou, ale to je omyl.

Následuje asi kilometr po kraji silnice, od provozu oddělený kužely, s táhlým stoupáním v druhé polovině, poté klesáte přes jakési náměstíčko do průchodu mezi domy a pak to hlavní teprve přijde – prudký sešup ke sportovní hale, navíc ukončen přímým došlapem na rovinu, žádný plynulý přechod. Tady trpěli naprosto všichni, já byl tak rád, že neprší a že mám zahojené puchýře, ale tady to brzdění z kopce zase odnesly nehty na obou palcích. U nohou, samozřejmě. Kaštany padaly jen v jednom místě, bylo sice na druhé straně silnice, ale občas se nějaký zakutálel až na tu naši krajnici. Kapka u nosu patřila v mrazivé noci k povinné výbavě.

Na rozdíl od Roubaix tu nebyla žádná obrátka, nepočítám-li to, že se mi obracel žaludek. Sice až někdy kolem poloviny závodu, ale zato stále intenzivněji. Po půlnoci jsem do sebe ještě násilím dostal ovesnou kaši, ale s tím už žaludek naprosto nesouhlasil. Řekl jsem si, že když mi do toho furt kecá, tak ať se teda ukáže. Ukázal. Naštěstí to nebylo daleko od mostu přes říčku, takže jsem neznečistil trať, ale donesl jsem to až na ten most. Tam jsem pak obohatil rybí stravu o české ovesné vločky. Po pár kolech jsem jim ještě přidal trochu českého piva, kterým jsem si aspoň na chvíli snažil zklidnit žaludek. Aspoň bylo ve vodě veselo.

Zato mně do zpěvu nebylo. Stále jsem se ještě snažil jít, ale nebyl jsem schopen pozřít ani doušek vody, ta se odrážela zpět hned v krku, ani jsem nestačil polknout. Bez občerstvení mi rapidně docházely síly, takže nezbylo, než si dát pauzu. Lehl jsem si asi na hodinu ve sportovní hale na zem, venku by to nešlo, teplota se blížila nule, a v autě taky ne, protože se nám do něj krátce po příjezdu nastěhoval Rus Dvoretcki, jeden ze špičkových borců nedávné minulosti, který přijel vlakem a nikoho tam neměl. Takže kouč Karel se celý závod nezastavil, měl nás na starosti dva.

I když jsem na tvrdé podlaze neusnul, přece jenom jsem si odpočinul, žaludek už taky dal pokoj, takže jsem zkusil sníst polévku i bramborovou kaši a v pohodě pak závod dokončil na 8. místě ze 17 startujících mužů. Což nebylo tak špatné, ale výkon 133km byl letos můj nejhorší. Inu, únava ze všech těch závodů se musela někdy projevit.

Po první polovině kvalifikace je Zdeněk Simon v tabulce na 9. místě a pozvánku na Paris-Colmar má jistou, bude-li se chtít zúčastnit. Já jsem zatím na 44. místě o pouhých 176m před Romanem Psůtkou, který je tedy na 45. místě. To nám stačit nebude, chceme-li na Colmar, budeme muset na jaře zajít lépe.

Vypadalo to tedy na konec letošní sezóny, ale já měl v hlavě ještě jednu myšlenku. No a jestli jsem ji realizoval? Sledujte další ultrareportáže!